Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Ήρθαν κάποτε και εγκαταστάθηκαν οι καιροί της αμνησίας, της λησμονιάς και της απουσίας. Έμοιαζε κάπως η κατάσταση λες κι ο χρόνος εγκιβωτίστηκε διαμελισμένος μέσα σε μικρά η μεγαλύτερα μπαούλα σπαρμένα σε σκοτεινά δωμάτια. Μπορεί το φως να έλουζε δρόμους και πλατείες, αλλά η σκοτεινιά λες και είχε εισχωρήσει ανεξίτηλα στους πόρους της πολιτείας. Με ανθρώπους να διαβιώνουν εκουσίως και ακουσίως κεκλεισμένων των θυρών. Των παραθύρων και των φωταγωγών. Κι εξακολουθούσε ο χρόνος να στέκεται διαμελισμένος στο διάνυσμα των εκκρεμών που άλλοτε χτυπούσαν και άλλοτε σιγούσαν καρφωμένα ή απλώς αιωρούμενα στους τοίχους. Κεκλεισμένων των θυρών λοιπόν τύψεις, ενοχές και Ερινύες των άλλων μπλέκουν με την αμνησία,τη λησμονιά και την απουσία μας. Ή και αντιστρόφως. Σε ένα σκηνικό διαμελισμένου χρόνου όπου ο καθένας μετράει για κληρονομία δική του κάποια κομμάτια του. Διάσπαρτα. Κομματιασμένα. Με αυτά οικοδομεί τις κατασκευές της ύπαρξης του. Μα τι παράξενο όταν το σκεφτείς. Αυτός ο χρόνος ο αφάνταστα πολύς ποτέ δεν είναι αρκετός. Ποτέ δε μας φτάνει. Πόσοι και πόσοι σύντροφοι γελαστήκαμε πιστεύοντας πως έχουμε χρόνο ακόμη στην κλεψύδρα μας. Χρόνους για σχέδια μεγάλα και για όνειρα του καθενός μικρά. Σίγουρα όλα αυτά τα δεδομένα δεν ήταν εν αγνοία μας. Ίσως όμως κι εμείς αγνοήσαμε πως δρούσαμε κεκλεισμένων των θυρών, των παραθύρων και των φωταγωγών. Τώρα μας μοιάζει παράξενο που σαν αθέατος σκηνοθέτης ο χρόνος τακτοποιεί στη σειρά σκηνές των ονείρων μας σε μια αλληλουχία που δεν ξεχωρίζεις αρχή, μέση, τέλος. Διάσπαρτες εικόνες και διάχυτες αισθήσεις σφραγίζουν την αλληγορία του μέλλοντος εκεί που στα υγρά δωμάτια στέκονται ακίνητα ανθρώπινα μέλη σκεπασμένα από τη φθορά. Φθαρμένες εικόνες λες και τα ανθρώπινα σώματα εκτέθηκαν σε μια σαρκοβόρο βροχή που άρχισε να τα διαλύει. Λευκά σεντόνια που κάποτε λούστηκαν με τον ιδρώτα του πάθους ή τις αλμυρές σταγόνες που προκάλεσε ένας έντονος εφιάλτης στεγνώνουν τώρα στην ξηρασία της εποχής. Στην ξηρασία της εποχής που συνοδεύεται από τις παγωμένες ριπές της ατμόσφαιρας που δημιουργείται όλο και πιο συστηματικά κεκλεισμένων των θυρών. Των παραθύρων και των φωταγωγών. Τα αγάλματα των σιωπών

επιβλέπουν τα εκμαγεία των απουσιών και πλέον σχεδόν τίποτα το απτό δεν έχει μείνει. Ούτε οι πληγές οι ανοιχτές στις παλάμες. Ούτε το άρωμα εκείνης το αποτυπωμένο στα λευκά σεντόνια που είχες πιστέψει ότι δε θα εξατμιστεί ποτέ. Που ίσως και να είχες ορκιστεί ότι δεν θα το ξεχάσεις ποτέ. Έγινε μια αλληγορία η ζωή μας. Εκμαγεία σιωπών και καλούπια απουσιών συνθέτουν το τοπίο κα ένα φιλμ νουάρ με πρωταγωνιστή το διαμελισμένο χρόνο σε ρόλο σειριακού δολοφόνου προβάλλεται κι αυτό κεκλεισμένων των θυρών. Των παραθύρων και των φωταγωγών. Ύστερα καθώς οι τίτλοι τέλους αρνούνται να πέσουν βγαίνεις από τις σκοτεινές αίθουσες βέβαιος για δύο πράγματα. Πρώτο ότι το φως εκεί έξω εξακολουθεί να τρέχει με την ‘ίδια ταχύτητα που έτρεχε μέχρι τώρα κα είναι αδύνατον να τι προφτάσεις. Το δεύτερο πως όσο κι αν κοιτάξεις τον ουρανό αυτός θα παραμείνει πάντα πιστή αντανάκλαση σαν σε καθρέφτη, του παρελθόντος. Τα αστέρια που μετράς ίσως πια να έχουν πεθάνει. Για να δεις το μέλλον πρέπει να κοιτάξεις πέρα από τον ορίζοντα, αλλά με την επίγνωση πάντα πως ο χρόνος δεν θα είναι πια ποτέ αρκετός ούτε για σχέδια ούτε για όνειρα. Δεν είναι ούτως ή άλλως αρκετός. Ας πάψει επιτέλους να κινείται διαμελισμένος κεκλεισμένων των θυρών…

XIII – III – 2015